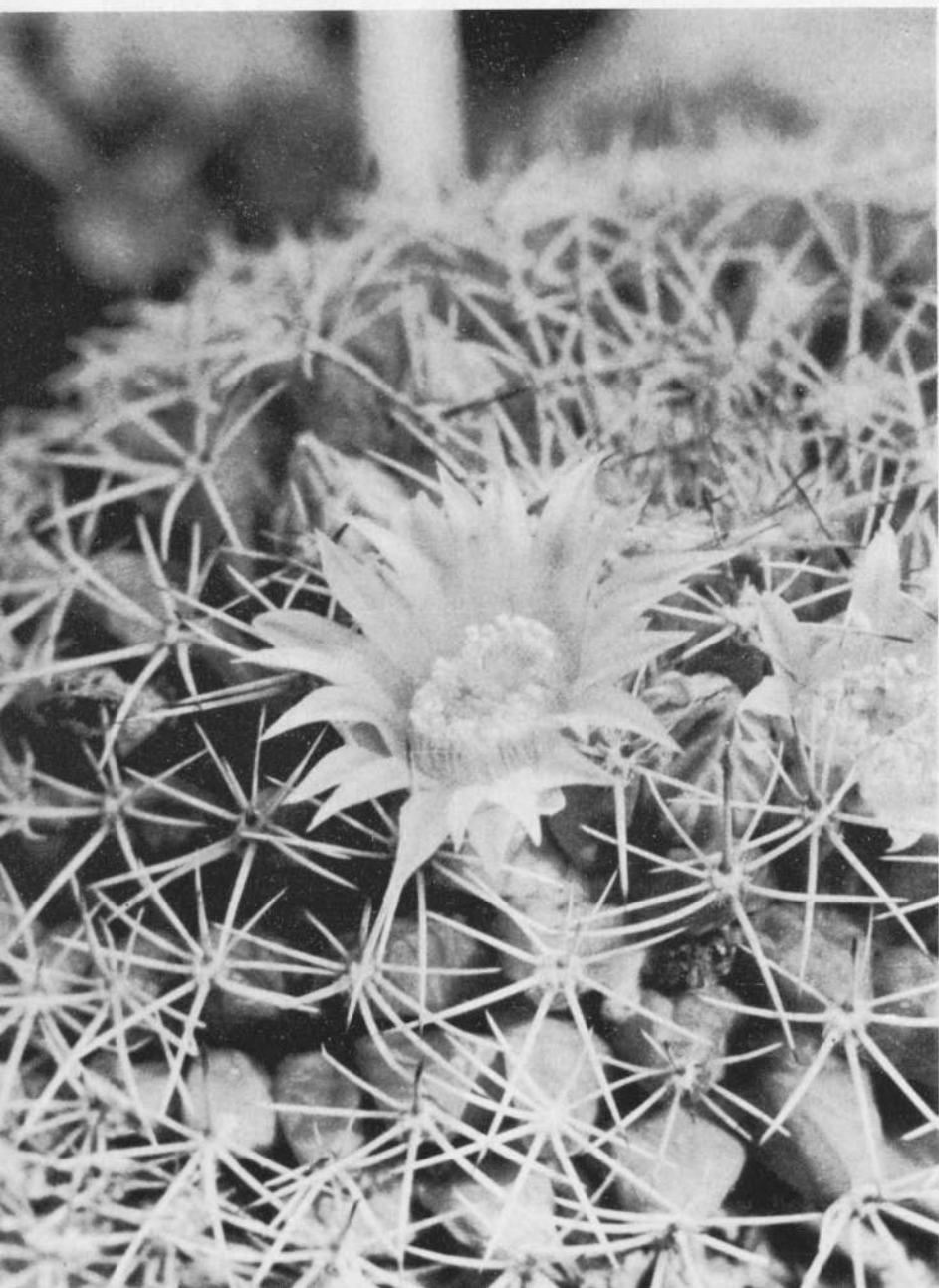

succulenta

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN ANDERE VETPLANTEN

47STE JAARGANG
NO. 7

JULI 1968

Op zoek naar *Malacocarpus stegmannii*

D. J. VAN VLIET

Tijdens het bestuderen van kaarten van het gebied waar *Malacocarpus stegmannii* zou moeten groeien stond een ding vast, in het gehele gebied wat men hier Pampa Grande noemt, was maar een plaats belangrijk, Puelches is de naam. Volgens deze kaarten, voor een gulden per deel te koop bij de militaire geografische Dienst, werd dit Puelches aangeduid met cirkel en stip er in. Dit betekent departements hoofdstad. Ik nam dus met een gerust hart die avond de bus van Chelforo naar Puelches en kwam er om 1 uur 's nachts aan. Zeer verbaasd was ik slechts een huis te zien, het café waar de bus een pleisterplaats had. Vertwijfeld vroeg ik de chauffeur of dit wel Puelches was. Het antwoord was bevestigend. Het café bleek vele functies te vervullen want het was tevens restaurant en hotel. Achter de tapkast troonde een tralie dunne waard met een gezicht of hij 20 jaar zware detentie had opgeknapt. Zijn humeur was hiermede in volledige overeenstemming. Hij snauwde mij toe mijn paspoort aan hem te geven. Nu kunnen zij hier in Zuid Amerika desnoods al mijn geld krijgen, dat wil zeggen op vertoon van geweld, maar mijn paspoort is mijn hart. Zonder paspoort geraak je hier in de grootste moeilijkheden, dus ik snauwde hem terug dat ik wel buiten ging slapen. Met verwaterde ogen keek hij mij aan en veel milder merkte hij op dat het buiten veel te koud was om er te slapen. "Kan wel zijn", zei ik, "maar als Argetijnen zo onvriendelijk zijn en geen begrip vertonen tegenover hun gasten, wel dan is alles beter dan nog langer in hun nabijheid te zijn". Dit beproefde middel werkte onmiddellijk. Het was dan ook grof te veronderstellen dat Argetijnen niet gastvrij waren. Er liep tegenwoordig zoveel slecht volk langs de weg en de signor zou wel weten dat laatst in de autobus een passagier van zijn geld was beroofd. Het ontbrak er nog maar aan dat hij opmerkte dat de wereld op zijn "end" zou lopen. Na enige conversatie waren wij weldra de beste vrienden en de amigo moest eerst zijn beste wijn proeven alvorens naar bed te gaan. Deze toestanden maak je hier wel mee. Je hoort zo in Europa de wildste verhalen omtrent Zuid Amerika maar de Kalverstraat in Amsterdam is onveiliger ondanks al zijn geciviliseerde passanten. Het is al precies zo met het verkeer. Verkeersborden zie je niet, ook in de grote steden niet. In Buenos Aires, met zijn zeven miljoen inwoners, rost het verkeer heen en weer dat ja haren ten berge doet rijzen, maar ongelukken zijn er zeldzaam. Alles gaat volgens ongeschreven wetten en een moment wachten brengt de echte Argetijn niet uit zijn rol. Tot heden heb ik ook nog niet ervaren dat iemand meer geld nam dan waar hij recht op had. Niet in de autobus maar ook niet in een restaurant. Het te veel aangeboden geld, dikwijls gegeven omdat ik de taal onvoldoende beheers, werd steeds hoffelijk teruggegeven. Moet je in Europa eens meemaken. Bij voorbaat worden de prijzen verhoogd als men veronderstelt met een buitenlander te doen te hebben.

Het heeft er nu alles van dat ik in mijn verhaal dit keer de cactussen ga vergeten, want wat heeft dit nu met cactussen te maken. Toch meer als zo op het eerste gezicht blijkt. Hij of zij die van plan mocht zijn hier in Zuid Amerika cactussen te gaan jagen maar dit uitstelt omdat hij of zij de begeleidende toestanden niet vertrouwen, kan na bovenstaande uiteenzetting, gerust gaan. Laat ik nu echter ter cactus gaan. De volgende morgen, wat slaap je toch best na al die wandelingen en omzwervingen, was de zon al

lang aanwezig, toen de "sing singer" van de vorige avond op de kamerdeur klopte, ten einde mij weer in beweging te brengen en er bij opmerkte dat het ontbijt wel niet zo vroeg was maar dat het nu toch wel tijd werd om het te nuttigen. Vlug was ik gereed met het toilet want water was er niet en dat spaart tijd uit. Voorzichtig informeerde ik bij de waard hoe men zich hier baadde. "Baden", antwoordde hij verbaasd, "maar dat is zonde van het drinkwater". Daar sta je dan met je hollandse wateroverlast, Na vulling van de veldfles en het inkopen van twee pakjes Keks in de kruidenierszaak die terloops ook door de waard werd beheerd evenals de functie van postbeambte, telegrafist en burgemeester, ging ik naar buiten teneinde eerst eens de "hoofdstad" te bekijken. Dat was gauw gebeurd. Had ik door de duisternis die nacht niet alle "gebouwen" gezien, er waren er niet meer dan acht plus de school. Argentinië doet veel voor het onderwijs, vooral op afgelegen plaatsen. Het bouwt er scholen en zorgt voor onderwijzend personeel die hier een extra toelage genieten. Was de aanduiding op de kaart al niet in overeenstemming met de gewekte indruk, dit zou nog sterker zijn toen ik "Serra Gould" te vergeefs zocht in de onmiddellijke omgeving. Teruggekeerd bij de waard en hiernaar vragende zei hij, "de hoofdstadaanduiding is goed maar dat gebergte is volkomen foutief". Ik was hier nu eenmaal en dus trok ik toch maar de campo in. Slechts kleine heuveltjes duiden nog de plaats aan waar dan volgens de militaire geograaf vroeger het massief geweest moest zijn. Na enige uren ronddwalen had ik toch zowaar 5 *Gymno. ferox* var. *nigra* gevonden, die hier kleiner en fijner groeit dan bij Chelforo, waar ik ze de dag er voor had gevonden. Beide plaatsen liggen ongeveer 150 km uit elkaar, ver genoeg om enige vormverandering te veroorzaken. Toch ben je met dergelijk zaken nooit zeker, zo was nu geen enkele *Echinopsis rhodantha* te ontdekken. Tijdens het schoonmaken van de planten dacht ik er over na waarom zo dikwijls, ook hier, de planten groeien onder struiken. Was dit voor de schaduw? Ach nee dat geloof ik niet. Was het dan misschien omdat zij daar niet werden opgemerkt door het grazende vee? Ook dat is volgens mij onjuist. De grond in deze omgeving opnemend, die veel kalk en zout bevat, dacht ik dat de cactussen direct nabij andere planten profiteren van de humuslaag die er onder ontstaat door de bladval. Op plaatsen, zoals tussen rotsformaties van hardere gesteenten zie je de cactussen overal groeien, hier ontbreekt de kalk of het zout. Maar zoals gezegd, men zij voorzichtig met deze opmerkingen ofschoon het wel strookt met mijn ervaringen in het kasje waar de planten op humusrijke grond ook zeer goed groeien. Na deze overpeinzingen ging ik terug naar de waard-burgemeester die my, zoals steeds hier gebruikelijk een rijke maaltijd voorzette, naar de Serra Lihuel-Calel. Dit gebergte had ik aan de einder zien liggen die morgen, maar naarmate de wind sterker werd, werd het aan het oog onttrokken, door het meegevoerde stof dat als een rookgordijn in de lucht bleef hangen. Na betaling van de kosten voor het slapen, ontbijt en middagmaal met wijn en soda, vier en een halve gulden en een hartelijk afscheid van de waard, beproefde ik mijn geluk eens met een lift naar de Serra Lihuel-Calel. Het was al ver over vieren en ik begon mij af te vragen waarvoor hier een weg was aangelegd, duidde een stofwolk aan dat er een auto op komst was. Hij stopte op mijn gebaren en nam mij mee naar de 33 km verder gelegen Serra Lihuel-Calel. Aan de voet ervan heeft de Argetijnse automobiëclub een motel gebouwd, dat mij voor de volgende dagen als uitgangspunt moest dienen. Deze motels bieden een zeer goede service en getuigen van het prachtige werk wat deze club voor

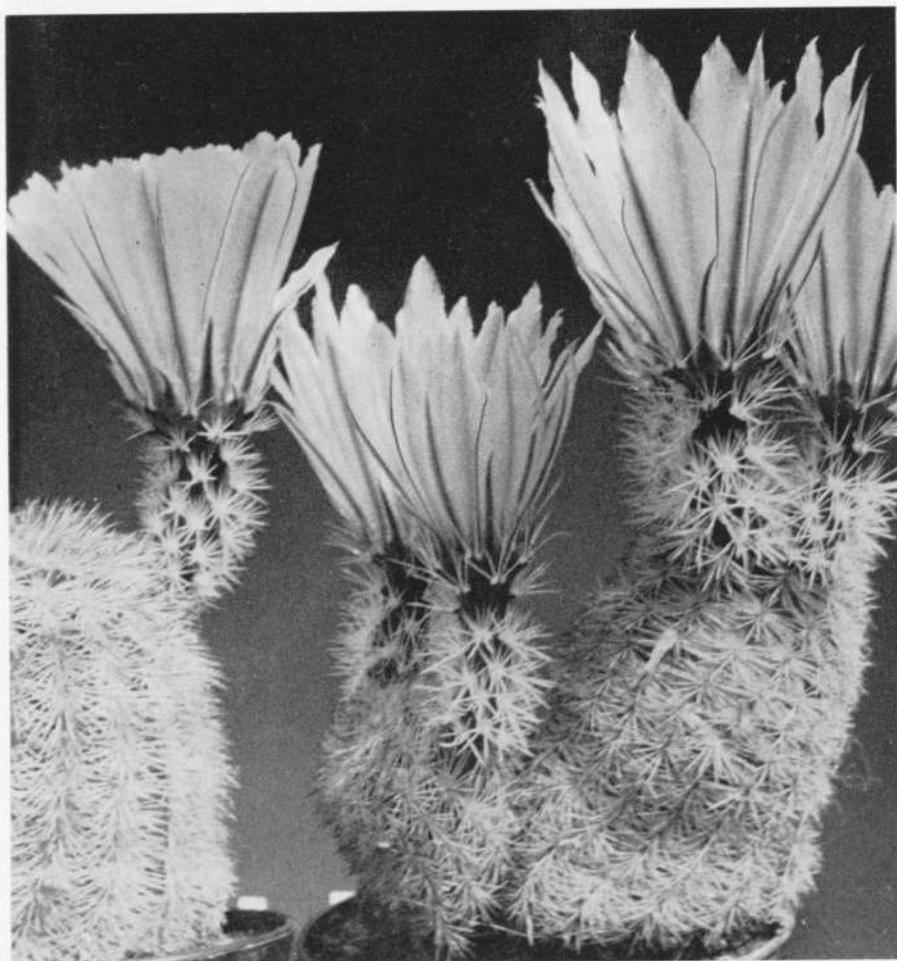
haar land doet. Na het avondmaal, waarvan het er bij geserveerde brood voor het ontbijt voor de volgende morgen dient, spaart kosten uit, had ik nog mijn was te doen. Daarna dook ik, in afwachting om de eerste Malacocarpussen, in bed. De Pampa werd die morgen door een helder zonnetje beschenen en het zag er naar uit dat het een mooie dag zou worden. Verder op de dag stak de wind zijn kop weer op en begon het weer te stuiven, vooral de in deze streken talrijk voorkomende zoutmeren, zorgen voor enorme stof- of beter zoutwolken. Men proeft het zout dan ook op de lippen.

Het Lihuel-Calelgebergte heeft een lengte van ongeveer 5 km met enige uitlopers. De hoogste top is 400 meter. Ik wilde die dag een tocht maken langs de zonzijde heen en langs de schaduwzijde terug. Na de eerste meters klimmen werd ik zeer verrast door het vinden van *Notocactus pampeanus* die hier in doorsnede kleiner is dan in de bergen nabij Cordoba. De witte bedoorning maakte van hem een goed object voor het fotoestel. Nu duurde het ook niet lang meer of ik vond *Malacocarpus stegmannii* en talloze *Trichocereus candicans* die hier alle kleuren van bedoorning hadden. Verder groeide er een *Gymnocalycium* die ik niet kon determineren maar het aanzien had van een *G. ferox* var. *nigra*, die hier in deze contreien veel voorkomt. Dit plantje was echter veel kleiner en zwakker bedoornid en had een zeer lange bietachtige wortel. Over bietachtige wortel gesproken, ik vond ook een *cereus*, waarvan ik de naam ook niet ken, per slot van zaken ben ik geen Backeberg. De plant bestond uit 3 uitloperijtjes van ± 10 cm, met zwarte doors en een blauw lichaam. Ik dacht dat het zaailingen waren en wilde het uithakken, maar zij stonden stevig verankerd in de bodem. In het hele gebied had ik deze plant nog niet gezien en het was aan het einde van de tocht toen ik hem vond, ik hakte dus vrolijk verder en daar kwamen twee wortels te voorschijn die ieder 30 cm lang waren en boven een doorsnede hadden van 10 cm, precies een suikerbiet. Dat had ik nog niet gezien en dus verdween ook dit plantje in de verzameltas. Andere exemplaren had ik, zoals al gezegd, niet eerder gezien en ik vond er ook geen enkele meer. Nu dacht ik wel dat het een doodgewone plant is, maar bijzondere groeivormen neem ik ook mee. Zo vond ik *Malacocarpus stegmannii* dichitoom gesplitst in 6 koppen en voorts van dezelfde soort een cristaat die geheel rondgegroeid was alsof het een normale vorm was. Een *N. pampeanus* cristaat was jammer genoeg niet te vinden. In dit gebied komen ook vele *Opuntia tunicata* voor waarvan de oranje gekleurde vruchtresten prachtig contrasteerden met de dichte licht gele bedoorning. Natuurlijk maakte ik ook hiervan een opname. Met al deze werkzaamheden kwam er veel te vlug een einde aan de dag en een dik behaarde vogelspin op weg naar zijn schuilplaats gaf mij het goede voorbeeld dit eveneens te doen. Intussen had ik een flinke vracht planten te sjouwen. In het motel kreeg ik twee grote kartonnen dozen teneinde de planten te verpakken en vervoerbaar te maken. De volgende dag zou ik teruggaan naar General Roca teneinde daar de dozen te verzenden naar Buenos Aires want men kan niet deze lasten steeds met zich meevoeren. In Buenos Aires haal ik ze dan later uit het depot op voor verdere verzending naar Europa. Het behoeft geen betoog dat er tijdens deze inpakkerijen veel belangstelling bestaat van de zijde der Argetijnen die zich niet kunnen indenken voor dergelijke waardeloze planten zo veel drukte te maken. Voor de aankomende dagen stond op programma enige "Serra's" in de richting Bahia-Blanca. Hopelijk zijn de aanduidingen op de kaart beter dan wij al eerder hadden ondervonden, maar afgezien daarvan, deze enorme Pampa biedt toch ook telkens wat anders.

Echinocereus dasyacanthus Eng.

W. STERK

Het geslacht *Echinocereus* telt een groot aantal zeer mooie soorten. Het is dan ook jammer dat ze niet nog meer gekweekt worden. De hierbovengenoemde soort is zowel met als zonder bloemen de moeite waard.

Echinocereus dasyacanthus Eng.

De afgebeelde planten zijn importen uit New Mexico. Ze zijn nogal verschillend. De eerste heeft zeer dichte in elkaar grijpende doorns, de andere heeft lossere en lichtere bedoorning. Ook de bloemen verschillend. Hoewel deze planten beide gele bloemen hebben vertonen ze toch duidelijke verschillen in bedoorning van het vruchtbeginsel en de vorm van de bloembladen. Bij volle zon kunnen midden op de dag de bloemen verder openstaan. Op een zonloze dag komen ze meestal niet verder open als op de foto te zien is.

In dezelfde zending kwamen ook planten voor met paarsrode bloemen. De doornkleur kan van wit of lichtroze tot roodbruin zijn. Dikwijls zijn lichte en donkere doornzones op de plant te zien.

Echinocereus dasyacanthus komt voor in Texas, New Mexico en Noord Mexico. In hetzelfde gebied verzamelde planten kunnen even grote verschillen vertonen als planten die op grote afstand van elkaar verzameld zijn. Dit is weer eens een aanwijzing dat veel cactussoorten erg variabel zijn en dat we bij de indeling niet te veel waarde moeten toekennen aan bedoorning en bloemkleur.

Backeberg schrijft zelfs dat hij een plant gezien heeft met een gele en een paarsrode bloed op een plant. Hij zet daar achter (Natuurhybride?). Bij kruising vinden we dergelijke afwijkingen meestal niet. Wel is het mogelijk dat dit kenmerk nogal eens muteert. We zouden hier waarschijnlijk van een knopmutant kunnen spreken. Het heeft dan ook weinig zin bij dergelijke soorten variëteiten te gaan beschrijven voordat vaststaat dat ze ook uit zaad zuiver te kweken zijn.

Zaailingen groeien meestal langzaam en als ze niet geënt worden houden we er op den duur niet veel van over. Als importplanten is het niet moeilijk ze in leven te houden en in bloei te krijgen. Hier opgekweekte zaailingen worden ook niet zo dik en fraai bedoornend als de planten die onder de zon van Mexico of Texas zijn opgegroeid.

In zwartgeverfde blikken wortelen importplanten zeer goed. Ze zien er bij aankomst wel wat ingeschrompeld uit, maar ze hebben bloemknoppen die ook openkomen. Ik denk dat dit komt omdat deze planten nog geen wortels hebben en dus geen water kunnen opnemen. Als we het volgende jaar de planten weer in bloei willen zien, moeten ze op een licht koele plaats overwinterd worden en zeer droog staan in de winter. Als in het voorjaar de bloemknoppen doorkomen moeten we ons vooral niet laten verleiden water te gaan geven. Doen we dit toch dan zullen de knoppen verschrompelen of afvallen. De kans op afrotten van de wortel en zelfs van de hele plant is dan groot. In de zomer kunnen de planten bij zonnig weer veel water hebben. Bij goede verzorging kan deze soort goed op eigen wortel gehouden worden en ieder jaar bloeien. Geënte planten zijn meestal minder mooi, al groeien ze soms sneller.

Beginnelingenproblemen

Beginnelingen in onze liefhebberij komen allemaal voor problemen te staan (zoals iedere nieuweling nu eenmaal overal). Nietwaar: U zag ergens cactussen op een tentoonstelling of bij een liefhebber, werd enthousiast, kreeg of kocht planten, werd lid van Succulenta en hoe nu verder? U krijgt te maken met een afdeling met leden waarvan u er hooguit een enkele kent. U komt op een vergadering als vreemde eend in de bijt, waar de aanwezigen elkaar allemaal wél lijken te kennen en rad met elkaar praten over allerlei zaken waarvan u nog niet veel bedrijft en met voor u onbegrijpelijke namen achteloos om zich heen smijten.

Of u wordt verspreid lid en hebt dus ook weinig contact maar krijgt gelukkig

wel ons blad dat ook alweer vol staat met vreemde namen en planten die u niet kent.

U gaat uw licht opsteken bij mensen met ervaring, hoe u uw planten moet behandelen en b.v. wat voor grond te geven. U hoort dan van de een dit en van de ander dat: de een zweert bij bladgrond met scherp zand, de ander bij zavel, al of niet met wat klei, de derde doet er turfmoel of vermiculite door, enz. enz.

Resultaat: U weet het nu helemaal niet meer, rommelt zelf maar wat aan; Uw planten gaan gedeeltelijk ter ziele, uw animo slinkt en velen vallen in dit stadium af. Daarom hier enkele praktische raadgevingen.

Ten eerste: laat u niet ontmoedigen. Al die mensen met mooie verzamelingen zijn net zo begonnen als u en de mooie planten die u bij hen ziet zijn alleen die bij hen niet zijn doodgegaan. U kunt het ook !

Ten tweede: heb geduld. Succulente planten groeien niet als spinazie; als u in een jaar tijds alles wilt hebben en kunnon, kies dan een andere liefhebberij (en ontdek dat het daar ook niet lukt).

Ten derde: Succulenta is er voor u en niet u voor Succulenta (nu ja, hopelijk ook wel een beetje). Maak er gebruik van.

Bezoek dus geregeld de vergaderingen, als u lid van een afdeling bent, u leert dan de anderen kennen. Gaat u eens kijken bij uw medeleden; dat leidt tot beter contact en u neemt er altijd iets van mee (niet alleen stekjes). Als u zich laat afschrikken en een paar vergaderingen overslaat wordt het steeds moeilijker om er heen te gaan. Juist de afdelingsvergaderingen geven gelegenheid tot praten met medeleden, iets opsteken van lezingen en uitbreiden van uw verzameling.

Maak gebruik van de bibliotheek; er zijn uitstekende boeken in juist voor beginners, vraag ze aan bij onze bibliothecaresse mevrouw H. Vriesendorp-van Aalderen, Ligusterlaan 2, Oostvoorne en sluit liefst wat postzegels in voor het verzenden van de gevraagde boeken. Als u b.v. nr. 23 van Bommelje leest of 141 van Uittewaai kan de verworven kennis u het verlies van ettelijke planten schelen die meer kosten dan die paar postzegels.

Lees Succulenta: in het begin is er veel wat u niet snapt maar als u volhoudt raakt u er steeds beter in thuis.

Stoort u niet ál te veel aan allerlei aanbevelingen van mensen-die-het-weten: U moet het ten slotte door schade en schande zelf leren. Ga vooral in de leer bij liefhebbers die in dezelfde omstandigheden wat standplaats, verwarming enz. verkeren als u. Vertrouw overigens ook geen enkele plant die u krijgt van welk beroemd lid ook: er is altijd kans op onraad in de vorm van ongedierte.

Ga bij kwekers kijken: U kunt er mooie planten krijgen en veel opsteken (vergeet ook niet de succulentenbakjes op de markt maar vertrouw dan niet te veel op de namen !). Kwekers zijn voor het merendeel rustige vriendelijke mensen. Neem het hun overigens niet kwalijk als zij óók van een vrij weekend houden.

Zaai vooral: het is de leukste en goedkoopste manier om aan planten te komen. Laat u ook alweer hierbij door mislukkingen niet ontmoedigen; het eerste zaaisel gaat trouwens vaak verrassend goed. Daarna lukt het dan vaak niet zo best maar ook bij de meest geroutineerde zaaier komt niet alles op.

Mogelijk als de redactie geduld en plaats in Succulenta heeft zetten wij dit babbeltje nog eens voort.

Babbelaar.

Bestaat „*Frailea pulcherrima* Arech”?

Vit. Hraba, Brno. C.S.S.R.

Op zoek naar het geslacht „*Frailea*” in onze verzamelingen en die in het buitenland, heb ik vastgesteld, dat enkele soorten niet terug te vinden zijn,, of dat de gevonden planten niet met de oorspronkelijke beschrijvingen overeenkomen.

Helaas waren deze beschrijvingen zeer onvolledig, zodat men heel goed een andere plant voor de oorspronkelijk beschreven soort kan aanzien.

Zo zoek ik tot nu toe zonder resultaat naar *Frailea knippeliana*, *Frailea pygmaea* v. *aurea* en andere soorten.

Tot die andere soorten hoort ook *Frailea pulcherrima* Arech. die in het jaar 1905 door Arechavalet beschreven werd. De in het algemeen zeer goede beschrijving werd door een foto verduidelijkt, die o.a. door Britton en Rose in hun groot boek werd overgenomen.

De plant is ca. 3-4 cm lang, heeft een doorsnede van 1,5-2 cm, 19-21 ribben en heeft een stevige peenwortel. 10-12 witachtige randdoorns die 1-2 mm lang zijn, omspannen als de poten van een duizendpoot de iets ingezonken areolen.

De zwavelgele bloem, die ongeveer 1,2-2 cm lang is, bereikt een doorsnede van 2,5-3 cm. De bloembuis en de meeldraden zijn heldergeel. De vruchten zijn wollig behaard, en met zwavelgele doorns bezet. Het uiterlijk van de zaden heeft de auteur helaas niet vermeld.

Ik heb naar zo een plant gezocht, in zaad-katalogi aangeboden zaden gezaaid, naar het buitenland geschreven, allemaal voor niets! Alle planten die ik tot nu toe gekregen heb behoren tot *Frailea schilinzkyana*, hier en daar met een witachtige bedoorning, maar de echte *Frailea pulcherrima* Arech. was er niet bij.

De foto van Arechavalet benadert meer de soort *Frailea pygmaea* v. *phaeodisca* spg. Toch twijfel ik aan zo een overeenkomst. Kort geleden kreeg ik een boek van C. Oosten (1941) in handen, waarin deze medewerker van Arechavalet vermeldt dat *Frailea pulcherrima* Arech. een synoniem is van *Frailea pygmaea* v. *phaeodisca* spg. en dat hij de originele plant in het herbarium van het museum van Montevideo had gezien.

Spegaszinii heeft in 1905 *Frailea pygmaea* v. *phaeodisca* als variëteit van *Frailea pulcherrima* beschreven. Hij heeft echter in twee kort na elkaar volgende beschrijvingen de plant verschillend beschreven.

Arechavalet beschrijft in zijn werk *Frailea pygmaea* v. *phaeodisca* spg. als *Frailea pygmaea* en laat de toevoeging variëteit *phaeodisca* geheel weg.

C. Oosten schrijft, dat de plant die door Arechavalet gefotografeerd werd en als *Frailea pulcherrima* Arech, beschreven is een te snel gegroeide vorm van *Frailea pygmaea* v. *phaeodisca* spg. zijn kan.

Ik ben het geheel met C. Oosten eens dat de foto's en beschrijvingen in beide werken dit bewijzen. Het is ook weinig geloofwaardig, dat een zo opvallende en grootbloemige *Frailea* maar een keer gevonden zou zijn.

Het is interessant dat C. Backeberg dit niet gemerkt heeft en *Frailea pulcherrima* in „*Cactaceae*” 1959 als zodanig vermeld en zich daarbij gelijktijdig op de werken van C. Oosten beroept bij de beschrijving van *Malacocarpus* en *Notocactus*.

In het boek van A. Berger „Cacteen” 1929 wordt de bedoorning van *Frailea pulcherrima* als lichtbruin aangegeven en deze beschrijving is later door Backeberg en Knouth in „Cactus A.B.C.” 1935 overgenomen. Beide beschrijvingen komen niet met de opgaven van Arechavelet overeen.

De mogelijkheid bestaat, dat hier de oorzaak van alle verwisselingen tussen *Frailea pulcherrima* Arech. en *Frailea schilinzkyana* Haage jr eventueel tussen de planten die we tot nu toe als *Frailea pseudograhliana* aanduiden ligt (*Frailea pseudograhliana* verschilt van *Frailea schilinzkyana* door een lichtere bedoorning en lichtere haartjes op de areolen).

Alle planten die in de prijslijsten als *Frailea pulcherrima*, of die in verzamelingen als zodanig voorkomen, moeten dan ook als *Frailea schilinzkyana* of een variëteit van deze soort beschouwd worden.

Omdat *Frailea pulcherrima* niet, of slechts als synoniem van *Frailea pygmaea* v. *phaeodisca* sp. voorkomt, moeten we verder naar de echte *Frailea pulcherrima* zoeken.

Verder blijft de vraag open, welke plant Ir. Cervinca in „Kaktusarsky Linky” 1949 beschreven heeft. Naar het uiterlijk doet de plant sterk denken aan *Frailea schilinzkyana*, in de beschrijving van de zaden wijkt Ir. Cervinca sterk af. De zaden van *Frailea schilinzkyana* zijn normaal donkerbruin tot zwart. Cervinca beschrijft de zaden van zijn *Frailea pulcherrima* als kastanjebruin. Toch mag deze zaak niet weer tot een nieuwe probleem leiden, laten we het op het eerste houden.

Als iemand over het bestaan van *Frailea pulcherrima* Arech iets meer kan zeggen, zou het me genoeg doen er iets van te horen.

Overgenomen uit „Kaktusy” 1965, Vertaling K. H. Prestié, Vijverweg 12 Veghel, aan wie u ook eventuele correspondentie hierover kunt richten.

Iets over aaltjes en hun bestrijding

J. DE ZWAAN

Het artikel betreffende dit onderwerp, voorkomende in "Succulenta" van april 1968 no. 4, van de heer J. G. A. Luyten gaf mij aanleiding, nader in te gaan op deze aangelegenheid. Te meer, omdat mijn belangstelling hiernaar — noodgedwongen — gewekt werd door een mededeling vanwege de Amerikaanse "Plant Protection Service", dat op de cactussen, welke ik aan een familielid in Los Angeles gezonden had, cysten waren aangetroffen.

Todien was ik mij niet bewust, ongenode gasten in mijn verzameling te hebben. Een en ander bleek juist te zijn; op de wortels van sommige cactussen, en dan in het bijzonder op die van *Trychocereus Pachanoi*, bevonden zich de bewuste bruine bolletjes. Voor de bestrijding daarvan nam ik contact op met de Plantenziektenkundige Dienst, omdat het in de Tuinbouwgids gegeven advies: opruimen en opnieuw beginnen mij te rigoureuus voorkwam.

Vanwege die dienst werd mij medegedeeld — het was al enige jaren geleden — dat men proeven had genomen met "Nemagon", maar dat dit middel nog niet officieel kon worden aangeraden. Hoe het er nu voor staat, weet ik niet. Daar grondontsmetting met methylbromide mij niet mogelijk was, en ik zocht naar een biologische bestrijdingswijze, zocht en vond ik een uitgave van

C. L. Duddington, getiteld "The Friendly Fungi", (Uitgave 1957 Faber en Faber, 24 Russellsquare, London).

Hieraan ontleende ik de gegevens, welke ik voor een deel heb verwerkt in het volgende.

1. Er is in de aarde een verwoede strijd om het bestaan, evenals tussen de wezens, levende **op** die aarde. Wanneer evenwicht bestaat tussen de in de grond levende bacteriën die de gezondheid bevorderen en die bacteriën, die de grond bederven, kan men spreken van "gezonde aarde".
2. **Heterodera cati**, het bewuste aaltje, in de grond gebracht van elders, vindt in zure grond een uitstekende voedingsbodem en zal dan zich welig voorttelen, wanneer er geen levende bestrijders aanwezig zijn.
3. **Arthobotrys oligospora**, is een van de zwammen, of fungi, waarvan gebleken is, dat zij leven o.a. van aaltjes, en daarom "predacious fungi", verslindende zwammen worden genoemd.
4. Gebleken is, dat vele van deze verslindende zwammen zich niet goed kunnen vermeerderen in zeer zure grond. Want: en dan citeer ik, in vrije vertaling enige regels uit het genoemde boek:

"de voorkeur van verslindende zwammen voor delen van rottende takken voorkomende in bladgrond, geeft aanleiding tot de veronderstelling, dat verrot hout over het algemeen een goed milieu voor deze vormt.

Van verrot hout naar andere, gedeeltelijk verrotte plantendelen, zoals tot rotting overgegane bladen of stelen van kruiden, is slechts een kleine stap; voor compost geldt zulks eveneens. Tuincompost is namelijk zeer rijk aan verslindende zwammen, zelfs wanneer daarin geen aaltjes aanwezig zijn. Het is zeer waarschijnlijk dat de toevoeging van compost aan de aarde in belangrijke mate de activiteit van deze zwammen bevordert. Deze zwam komt in grote getale voor in paardemest.

Een van het meest belangwekkende bij de verspreiding van deze zwammen is hun overvloedige aanwezigheid in kussentjes mos; zelfs in het mos, voorkomende tussen de straatstenen, zijn zij aangetroffen. Zij zijn merendeels organismen die voor eigen ontwikkeling een luchtige voedingsbodem vergen.

Er zijn 48 bekende species van deze zwammen, waarvan er 40 bruikbaar zouden zijn. Stukgesneden koolbladeren, toegevoegd aan de grond, bevorderen de vermeerdering van zwammen. Na een proef genomen op haver, bleken geen havercysten aaltjes meer aanwezig. Kunstmest zou de vermeerdering van het cystenaaltje kunnen bevorderen — dit was evenwel nog niet vastgesteld".

Tot zover de schrijver.

Het mag als bekend verondersteld worden, dat met het instellen van monoculturen de kans op massale ontwikkeling van parasieten vergroot is. En dat — eenzijdige — bemesting met kunstmest uiteindelijk tot verarming van het bodemleven kan leiden. Professor Cleveringa te Groningen was indertijd reeds een voorstander van de biologisch-dynamische teeltwijze. Terug naar de natuur!

Wat doen wij nu met deze kennis bij onze cactussen? Ik mag dan spreken uit een meer dan twintigjarige ervaring met de teelt van deze planten; aanvankelijk geteeld in een kas achter het huis van een stadswoning, met langzaam verzurende grond — mede wegens gebrek aan zonlicht — waren mijn cactussen een dankbare prooi voor de bewuste aaltjes. Zaailingen, hoe vlot ook gekiemd, bleven in ontwikkeling achter; er waren jaren dat andere planten slechts matige groei vertoonden. Ik teelde aanvankelijk in volle grond van het tablet doch wegens optrekkend vocht, daarna in stenen potten. Winter 1967 heb ik een kas van 22 m² doen bouwen, waarin gedurende de gehele dag de zon, — indien zichtbaar — kan schijnen. In tabletten, gevuld met bladaarde, grove tuincompost, landbouwkalk en scherp zand plantte ik mijn — besmette — cactussen zonder meer uit, in de maand maart.

Na enig acclimatiseren zette een forse groei in, welke na de rust van winter 1968 tot een fenomenale knopvorming leidde. Van enige groeiremming is niets meer te constateren. Toevoeging van gedroogde koemest geeft aan de aarde, die toch al luchtig was, extra stimulansen. Voor zover nog *Heterodera cacti* aanwezig is, meen ik te kunnen zeggen, dat de invloed daarvan niet speurbaar meer is. Een tijdelijke teelt van *Tagetes* (Afrikanen) **tussen** de cactussen moet de laatste stoot zijn, die het leven van de bewuste aaltjes in mijn verzameling zal doen verdwijnen. Waarom Afrikanen, zult u vragen?

Uit proeven op percelen, waar jaren rozen hadden gestaan, en de grond verschijnselen van moeheid vertoonde, is gebleken, nadat gedurende 1 jaar op dat perceel afrikanen waren geteeld, de populatie van aaltjes dermate was teruggelopen, dat de moeheidsverschijnselen waren verdwenen.

Ten slotte moet mij nog van het hart, dat mijns inziens de teelt, zoals die door mij wordt toegepast de voorkeur verdient boven die in blikken en plastic potten, niet alleen vanwege de gezonde aarde, maar ook uit esthetische overwegingen. In mijn kas geen inmaakblikken.

Het verspenen van cactuszaailingen en wat daarbij een rol kan spelen

P. F. DIEMEL

Voor een jaar of veertig tot vijftig terug zaaiden alle verzamelaars, die zich waagden aan het voortkweken van cactussen uit zaad, in de maand mei of, als het weer niet meewerkte, juni.

Indien zij de juiste weg volgden, zagen zij hun zaailingen in de voor ons land normale groeitijd — mei tot en met september — opgroeien tot plantjes, welke goed droog gehouden gemakkelijk door de winter waren te brengen.

Aangenomen mag worden, dat ook nu nog zeer velen met succes in de hiervoor genoemde maanden hun zaden aan de aarde toevertrouwen.

In de loop der jaren is gebleken, dat het voor werkelijk ervaren cactuskwekers mogelijk is met gunstige gevolgen het gehele jaar door te zaaien indien zij beschikken over een ideale — dus onder alle omstandigheden goed verwarmbare en zeer veel licht ontvangende kas.

Aangezien cactusverzamelaars over het algemeen niet beschikken over een kas zoals hiervoor bedoeld, integendeel zij zich voor zover het de huisvesting van hun planten betreft gedurende het tijdvak oktober tot en met half april

in de regel nogal moeten behelpen, is het gewenst, dat zij zich voor zover dit de zaaierij betreft, een grote mate van beperking opleggen.

Persoonlijk geef ik er na zoveel jaren ervaring de voorkeur aan, de meeste cactussoorten te zaaien gedurende het tijdvak januari tot en met juni. Hierbij moet evenwel worden opgemerkt, dat ik het voor enkele soorten, welke vooral als jonge zaailing nogal gevoelig zijn en gemakkelijk wegvallen, aanbevelenswaardig vind te wachten tot de tweede helft van maart. Ik denk hierbij o.a. aan *Astrophytums*, *Krainzia longiflora*, e.d.

Indien velen vroeg in het voorjaar op warmte zaaien, doen zij dit stellig niet wijl zij zo bijzonder ongeduldig zijn, doch omdat zij beogen het eerste groeiseizoen van hun zaailingen belangrijk te verlengen. Het is duidelijk, dat men, naarmate vroeger wordt gezaaid, bij een juiste behandeling omstreeks einde september — derhalve bij het ingaan van de rusttijd — zal kunnen beschikken over naar verhouding tot de soort sterkere en grotere plantjes. Uiteraard bereikt men er tevens mede, dat vroeger in het jaar kan worden verspeend en entbare zaailingen beschikbaar zijn.

Zeer gunstige gevolgen kunnen worden bereikt, indien reeds in januari-februari op warmte kan worden gezaaid. De zaailingen hebben dan de eerste maanden op warmte een wat kunstmatige — doch daarna van mei tot en met september een langdurige natuurlijke groeitijd voor zich. De wat kunstmatige groei op warmte in de donkere maanden januari tot en met april leidt uiteraard niet tot vorming van sterke plantjes. Integendeel, de zaailingen groeien wat week op. Dit nadeel wordt evenwel volledig opgeheven gedurende de zomermaanden. De planten worden dan harder, minder gevoelig voor vocht en vallen niet zo gemakkelijk meer ten prooi aan de een of andere schimmel.

Juist omdat zeer jonge zaailingen zo gemakkelijk worden aangetast door de een of andere draadzwam moet men bij voorkeur niet in januari-februari zaaien, indien men de opgekomen zaailingen niet een zeer lichte plaats kan geven. Indien het laatste niet mogelijk is, kan men het zaaien beter enkele maanden — dus tot maart — uitstellen.

Naar mate men later zaait, zal men aan het einde van het groeiseizoen beschikken over kleinere zaailingen. Zij zullen evenwel indien zij goed worden verzorgd, in een uitstekende conditie verkeren, omdat zij zich van de aanvang af zonder kunstmatige bodemwarmte en onder ideale omstandigheden voor zover dit de toetreding van licht betreft konden ontwikkelen. Goed droog en koel gehouden kan zo'n wat laat zaaisel zonder enige moeite door de winter worden gebracht.

Eertijds, toen ik mezelf voor zover dit de kasverwarming betrof nogal moest behelpen, stonden al mijn planten tot zelfs de kleinste zaailingen droog en koel doch uiteraard vorstvrij van 31 augustus — bij uiterst gunstig weer 15 september — tot 1 april bij een minder gunstig voorjaar 15 april. Sinds ik de beschikking heb over een zeer goede kas houd ik mijn verzameling met inbegrip van de jonge zaailingen in rust van 1 oktober tot half februari. Omstreeks laatstgenoemd tijdstip geef ik al mijn planten — zij het matig — weer wat water. Uiteraard wordt die watergift naarmate de zonnwarmte in kracht toeneemt geleidelijk aan verhoogd.

Gezegd mag worden, dat cactussen, voor zover dit de wat snellergroeiende soorten betreft, zonder bezwaar door een ervaren verspener voor de eerste maal kunnen worden verplant (gepikeerd of verspeend) zodra de eerste doornbundeltjes zichtbaar zijn. In de regel zal dit het geval zijn ongeveer zes weken nadat de laatste plantjes van een bepaalde soort zijn opgekomen. Dergelijke

zeer jonge plantjes worden bij het pikeren evenwel gemakkelijk beschadigd aan de wortelhals of daarboven en gaan dan in de regel verloren. Een lichte beschadiging van het wortelgestel behoeft niet aanstonds te leiden tot verlies. Het ligt voor de hand, dat het voor beginnelingen aanbeveling verdient het verspenen van hun cactuszaailingen uit te stellen tot de plantjes wat gemakkelijker te hanteren en wat minder kwetsbaar zijn. Voor de meeste soorten zal dit het geval zijn zodra de plantjes \pm 3 maanden tellen.

Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt, zal men vroeger kunnen verspenen naarmate men vroeger zaaide. Naar de ervaring mij leerde is het bepaald nuttig indien zaailingen als plantjes van \pm drie maanden of jonger worden verspeend. Vaak zullen de omstandigheden dit evenwel niet veroorloven. Dit bijvoorbeeld indien men voor de moeilijkheid staat zeer grote hoeveelheden te moeten pikeren terwijl daarvoor onvoldoende tijd en te weinig arbeidskrachten beschikbaar zijn. Naar mijn mening dient men er dan niettemin naar te streven, dat plantjes welke gedurende het tijdvak begin januari tot einde juni werden gezaaid nog vóór 20 augustus te verspenen, zodat zij nog voor het einde van de groeitijd kunnen vastgroeien.

Het is beslist nadelig indien zaailingen niet op tijd worden gepikeerd. Met planten is het naar mijn mening net zo gesteld als met mensen en dieren. Hoe goed zij later ook worden gevoed en verzorgd, men blijft het hun gehele leven aanzien, indien het hen in hun jeugd aan een en ander heeft ontbroken. Plantjes, welke op tijd worden verzet, krijgen een belangrijk sterker en rijker vertakt wortelgestel en groeien vlotter dan degenen, welke na een jaar of zelfs nog later worden gepikeerd. Dit geldt niet uitsluitend voor cactussen, doch voor alle kweekgewassen, welke in jeugdige staat enige verzetbeurten vorderen.

Degenen die om de een of andere reden er niet toe kunnen komen hun wat laat — bijvoorbeeld in juli of augustus gezaaide cactussen tijdig voor het ingaan van de winterrust te verspenen, handelen naar mijn mening het verstandigst als zij hun jonge — uiteraard wat kleine zaailingen droog en koel doch vorstvrij door de winter brengen.

Zaailingen mogen in de groeitijd nimmer droog staan, omdat de haarwortels dan afsterven en de groei tot stilstand komt. Hier staat evenwel tegenover, dat cactussen en vooral de jonge zaailingen daarvan gemakkelijk verloren gaan als zij gedurende de donkere maanden van het jaar onder wat ongunstige omstandigheden matig vochtig worden gehouden. Zeker zal er geen sprake van zijn, dat men met meer plantjes de winter uitkomt dan men er mee is ingegaan.

De groei van veruit de meeste hier te lande gekweekte cactussen staat 's winters, in de omstandigheden waaronder zeker 95% van de liefhebbers hun planten door de winter moeten brengen stil. De planten — ook de zaailingen — verliezen hun haarwortels en zijn derhalve niet in staat water op te nemen. Indien men ze niettemin matig vochtig houdt, zullen zij verrotten. Zij, die met betrekkelijk geringe verwarmingsmogelijkheden een zaaisel droog en koel door de rusttijd brengen, zullen ervaren, dat de plantjes zeer geleidelijk aan gaan krimpen en zich als het ware in de aarde terugtrekken. Zodra zij in het voorjaar evenwel weer matig water toegediend krijgen, gaan de zaailingen weldra weer aan de groei en veroveren zeer snel het schijnbaar verloren gegane terrein.

Naar mijn mening verdient het, zelfs indien men beschikt over een zeer veel licht ontvangende kas met uitstekende verwarmingsmogelijkheden, aanbeveling

cactuszaailingen gedurende de winterperiode rust te geven. Op de vindplaatsen in de natuur krijgen verreweg de meeste cactussoorten die rust — zij het in de droge periode — ook zij moeten dan vaak in leven blijven onder vrij wat ongunstiger omstandigheden dan bij de meeste liefhebbers hier te lande in een minder dan matig verwarmde kas, n.l. als zeer jonge zaailingen in extreem hoge temperaturen.

Uiteraard is het onder bijzonder gunstige omstandigheden mogelijk jonge zaailingen gedurende de wintertijd aan de groei te houden. Men dient dan evenwel geluk te hebben en moet ze een plaats kunnen geven, welke voldoet aan de hoogste eisen voor zover dit de toetreding van licht betreft.

Geluk dient men te hebben omdat het gevaar voor het optreden van draadzwammen in vochtig gehouden zaailingen gedurende het gehele najaar, de winter en het voorjaar lang niet denkbeeldig is en in enkele dagen een geheel zaaisel verloren kan gaan. Gedurende de donkere maanden aan de groei gehouden zaailingen gaan zeer veel sterker de winter in dan zij er weer uitkomen. Zij verkrijgen een zwakke constructie, omdat zij maand na maand kunstmatig op temperatuur gehouden hier te lande zelfs op de lichtste plaats onvoldoende licht ontvangen.

Slot volgt.

3LK 1968

De plaats, die door de Belgische liefhebbers is uitgekozen voor de 3 L. K. 1968 is volkomen verschillend van de beide voorgaande gelegenheden. Het Domein Hengelhoeve is een prachtig vakantieoord, geknipt voor zo'n bijeenkomst. Een mooie omgeving, zodat de heren liefhebbers, waarvan de echtgenoten weinig lust gevoelen de lezingen alle bij te wonen, hun vrouw een rustige vakantiedag kunnen aanbieden, vooral, omdat in de bungalows tweepersoons-kamers zijn en de ruimte tussen deze bungalows er voor zal zorgen, dat degenen, die behoefte hebben aan een goede nachtrust niets te kort zullen komen.

Helaas kan nog niet met zekerheid gezegd worden, welke sprekers zullen komen. U kunt er echter zeker van zijn, dat ook dit tot in de puntjes verzorgd wordt. Laat dit dus geen reden zijn uw aanmelding als deelnemer uit te stellen.

De inschrijving kan voor deelnemers, in Nederland woonachtig, uitsluitend geschieden door storting of overschrijving van f 20,— per persoon op girorekening 1036464 van de Ned. Midd. Bank te Venlo ten gunste van rek. 1083 van G. J. M. Linssen te Venlo i.z. 3 L.K. Om organisatorische redenen sluit de inschrijving op 31 augustus a.s.

Voor eventuele inlichtingen kunt u zich wenden tot J. de Gast, Graag Gerhardstraat 10 te Venlo, telefoon 17535.

J. de Gast

VRAAG EN AANBOD

Op de vergadering in Delfzijl is besloten dat de leden onder deze rubriek één keer per jaar een aanvraag of aanbieding kunnen plaatsen van beperkte omvang. De redacteur zal als de aanbieder te lang zijn de omvang kunnen beperken. Deze keer heb ik een vrij lange aanbieding opgenomen omdat er maar twee waren. In de toekomst zal dit niet mogelijk zijn. Ook kunnen overvloedige planten **te koop** aangeboden worden.

Te ruil aangeboden

3 jarige zaailingen van *Parodia sanguiniflora*, *microsperma*, *mamatacantha*, *saltensis*, *gracillis*,

elegans, *otuyensis*, *juvispina*, *ocampoi*, *suprema*, *spec. salta VIII. A* (H.U.), *spec. catamarca 1 C* (H.U.), *penicillata*, *Rebutia petterssonii*, *Mamm. ritterii*, *schwartziana*, *Lobivia peclardiana albifl.*, *id winteriae*, *hastiferu*, *Chileoreb. napina*, *reichei*, *Copiapoa humilis*, *remontana*, *Echinopsis rojasii albiflora*, *ritterii*, *leucorhodantha* en anderen br. m. aan aanbiedingen aan P. Stoppelenburg, Weth. Venteweg 168, Gouda.

Te ruil aangeboden bewortelde en onbewortelde stekken van div. soorten vetplanten. Geen cactussen. Lijst op aanvraag. Wil ook beginners gratis aan stek helpen. C. van Alphen, Blauwspaarstraat 14, Dorst, Breda.

Foto voorpagina: **Mammillaria heyderi**

ROTTERDAM:

Op onze bijeenkomst in de maand mei werd een forumavond gehouden. De vele vragen gaven aanleiding tot onderlinge discussie en bespreking; zodat dit een nuttige en uiterst gezellige avond is geworden.

Op 8 juni werd een plantenkeuring gehouden waarvoor veel zeer mooie planten waren ingezonden. De keurmeesters, de heren Moerman en Slikkerveer hadden geen gemakkelijke taak. Gedurende de keuring, die in een afzonderlijk vertrek plaats vond hebben wij genoten van een serie zeer mooie dia's, door de heer J. Gouman geprojecteerd en door hemzelf opgenomen tijdens de opbouw en gedurende de tentoonstelling vorig jaar in Diergaarde Blijdorp.

Hierna volgde de uitslag van de keuring: Voor kaskultuur (platte bak) behaalde de heer G. Bouwmeester het hoogste aantal punten en voor kamerkultuur de heer M. Donker het hoogste aantal.

23 Mei (Hemelvaartdag) werd de laatste bijeenkomst gehouden voor de beginners, op de kwekerij van de voorzitter, te Schipluiden. Dit was een bijeenkomst voor praktisch werken, enten, stekken, enz., voor hen die op die dag niet in de gelegenheid waren werd hetzelfde programma op 25 mei behandeld. Voor beide bijeenkomsten was grote belangstelling, zowel van de beginners als van de oudere leden.

Zaterdag 15 juni maakten wij een grote excursie naar Wageningen — Succulentarium — in de voormiddag en in de namiddag naar Utrecht, de Kwekerij van de firma van Straelen. Dit is een prachtige dag geworden.

Met 47 deelnemers werd aan deze tocht deelgenomen, ze zal ons nog lang in herinnering blijven. Vanaf hier nog een woord van dank aan de heer Ruisch, die op zo prettige wijze zo groot gezelschap heeft rondgeleid.

J. L. de Slegte.

AFD. GOOI EN EEMLAND

Mevrouw C. Fokker, lid van onze afdeling, had voor de bijeenkomst op 4 juni j.l. een aantal schriftelijke vragen opgesteld en aan onze voorzitter overhandigd met de suggestie deze als quiz met de aanwezige leden te behandelen.

Op verschillende kon men niet zo snel een goed passend antwoord geven, te meer daar vele van zeer gespecialiseerde aard waren. Toch lokte deze vragen weer een uitvoerige discussie rond de vergadertafel.

In de tweede helft van de avond liet de heer F. Sjollema ons genieten van zijn dia's. Voor een groot deel geen beginners planten om het zo maar eens te noemen, maar voor de gevorderden onder ons.

Wij zagen ondermeer planten uit de geslachten Copiapoa, Pyrrhocactus en Neochilena. Omstreeks sluitingstijd van de vergadering bleek maar de helft van de opnamen te zijn vertoond, dit zou voor een volgende keer bewaard worden.

Tot slot was er natuurlijk een hartelijk applaus aan de heer Sjollema van ons.

Secr. N. G. Hafkamp
v. Amstellaan 10
Loenen a/d Vecht.

NIEUWS UIT ENGLAND

De redactie ontving een brief van Mr. H. Middleditch, 5 Lyons Ave., Hetton le Hole, Co. Durham, England.

Mr. Middleditch vestigt hierin de aandacht op het tijdschrift voor liefhebbers van Zuid-Amerikaanse Cactussen „The Chileans”. Bovendien heeft deze groep liefhebbers een aantal correspondentiekringen z.g. „Round Robins” in het leven geroepen. De leden van een kring ontvangen van de leider een brief over een bepaald onderwerp, waaraan zij iets van hun eigen waarnemingen aan toevoegen. Daarna maakt deze brief nogeens de ronde, zodat ieder lid kan lezen wat anderen geschreven hebben. Er bestaan „Round Robins” voor liefhebbers van de geslachten Frailea, Parodia, Notocactus (inc. Eriocactus, Braziliacactus), Neoporteria, (incl. Neochilena, Horridocactus, Pyrrhocactus) en Trichocereus. Leden van Succulenta die hierover meer willen weten, of willen deelnemen aan een van deze „Round Robins” kunnen zich in verbinding stellen met Mr. Middleditch.

Voorzitter: Ir. A. F. H. BLAAUW, Bredaseweg 54, Risbergen N.Br.

Secrëtaresse: Mevrouw E. A. M. VERDUIN-DE BRUIN, Koningsweg 2, Beekbergen, Telefoon 05766—1840.

2de Secretaris: J. DE GAST, Graaf Gerhardstraat 10, Venlo.

Penningmeester: H. G. HELLENDOORN, Doornstraat 172 a, Scheveningen, Postrekening 68 05 96 of rekening 325, Raiffeisenbank, Keizerstraat 122, Scheveningen.

Redacteur: W. STERK, Wevestraat 89, Stiphout (post Helmond), Telefoon 04920—23903.

Bibliotheecresse: Mevrouw H. VRIESENDORP VAN AALDEREN, Ligusterlaan 2, Oostvoorne.

Het lidmaatschap kost voor de leden in Nederland en België f 10,— en voor leden in het buitenland f 15,— per jaar met gratis maandblad „Succulenta”.

Kopij moet uiterlijk de 18de van de maand in het bezit van de redacteur zijn.

NIEUWE LEDEN

Nederland:

Mej. Dr O. M. van Andel, Albardaweg 27, Wageningen.

Mevr. J. A. v. d. Velde, Thorbeckelaan 38, Reeuwijk Z.H.

Mr J. S. v. d. Kroft, Wald. Pyrmontlaan 11, Wassenaar.

J. Arkema, Jonker Fransstr. 195, Rotterdam.

J. L. Hoeffelman, Smaragdhorst 118, Den Haag.

A. van Krimpen, Tydensstraat 38, Veendam.

Mevr. M. Endert-van Weelderen, Piet Heinlaan 20, Bussum.

W. van Kessel, Dr J. Berendsstraat 5, Nijmegen.

R.K. Opleidingschool N XXI, Hoofdstraat, Posterholt L.

E. M. Fallaux, Torbeckesingel 5, Hoogerkerk Gr.

Mej. E. Dreuning, Zilverschoonstraat 162, Assen.

J. Hes, Burg. de Geusstraat 15, Z.O. Beemster, post Purmerend.

Mevr. H. E. Koot, Frans Halskade 84, Rijswijk Z.H.

G. Stuyt, Mesdagstraat 114, Den Haag.

H. van Ingen, Kijkduinstraat 72^{III}, Amsterdam-W.

Bibl. afd. IJmond, p/a A. P. Boelsma, 1e Hoogerwoerddwarsstraat 8, Haarlem.

Mevr. H. E. v. Gelder-Truin, Corn. v. d. Lynstraat 68, 's-Gravenhage.

J. Hoeve, Vondelstraat 174^I, Amsterdam-W.

Mevr. M. Hattinga-Verschure, Nassastraat 13, Utrecht.

Mevr. B. Gerritsen-de Jon, Kouterstraat 10b, Rotterdam-24.

R. Breuker, Groenewoud 43, Breda.

N.S.E.M., Werkgroep Natuur en Recreatie, t.a.v. de heer J. A. Huijsen, Postbus 1013, 's-Gravenhage.

N.S.E.M., Werkgroep Natuur en Recreatie, t.a.v. de heer J. A. Huijsen, Postbus 1013, 's-Gravenhage.

D. R. Meesters, van Goghstraat 71, Arnhem.

J. v. d. Veer, Nys Buorren 40, Bakkeveen Fr. G. Heemstra, Noorderkroonstraat 16, Groningen.

J. de Heer, Sellebroershof 10, Middelburg.

Buitenland:

M. van Aerschot-Didden F., Montenakenstr. 24, Rillaar, België.

Lester E. Rothstein, 5 Grace Court North, Great Neck, N.Y. 11021, U.S.A.

G. S. Meyers, 2250 Amherst St., Palo Alto, California 94306, U.S.A.

Gillian Feeley, 274 East 7 Street, New York, N.Y. 10009, U.S.A.

Eduardo Marchesi, Facultad de Agronomia, Avda Garzon 780, Montevideo, Uruguay.

Fa. Gebroeders van Straalen

Utrecht, Daalseweg 140. Tel. 030-441578

Uitgebreid sortiment cactussen waaronder diverse soorten entstammen. Aan verzamelaars kan i.v.m. tekort aan personeel uitsluitend worden geleverd op de kwekerij. Zondags gesloten.

D. BOUWMAN

IMPORT - EXPORT

Grote sortering Cactussen en prima Vetplanten

VAN KOPPENWEG 4 - NAALDWIJK
Telefoon 01740-5168

Succulenten-kwekerij

H. van Donkelaar
Werkendam Tel. 01835-430

Vraagt sortiments- en zaadlijst
Nieuwe importen aangekomen
Zondags gesloten

CACTUSKWEKERIJ

A. N. BULTHUIS & CO. C.V.
PROVINCIALEWEG OOST 8, COTHEN (U.)
TELEFOON 03436-267

Uitgebreid sortiment vetplanten en cactussen, speciaal *mammillaria's*
Sortimentslijst op aanvraag

WAT BETEKENT DIE NAAM

DOOR L. C. KOREVAAR

132 pag. met plm. 4000 verklaringen van de botanische namen van succulenten

Het boek wordt U toegezonden na ontvangst van f 3,50 per postwissel of storting op postrekening 70806 t.n.v. Mevr. E. A. M. Verduyn-deBruyn, Koningsweg 2, Beekbergen.